

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn.
II S 15/24,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 11 lipca 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 17 maja 2024 r., uzupełnionym pismami z 7 czerwca 2024 r.
i 27 czerwca 2024 r., M. S. wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania
Sądu Apelacyjnego w Lublinie, formułując szereg niezrozumiałych ocen i wywodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga M. S. podlegała odrzuceniu.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony
do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym
lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym
bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725;

dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych z art. 6 ust. 2 ww. ustawy. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skarga zdaniem Sądu Najwyższego nie zawiera drugiego z wymaganych elementów, tj. nie przytacza okoliczności uzasadniających żądanie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Nawet przyjąwszy, że skarga dotyczy postępowania w sprawie II S 15/24 Sądu Apelacyjnego w Lublinie, to i tak jest ona niedopuszczalna. W myśl art. 5 ust. 1 ww. ustawy, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła

przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Przez tok postępowania w sprawie, w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć postępowanie co do istoty sprawy. Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują odrębnej skargi, która sama dotyczy postępowania w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Z tego też względu, jak już zaznaczano powyżej, w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd o niedopuszczalności takiej skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; z 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; z 19 listopada 2019 r., I NSP 176/19; z 11 grudnia 2019 r., I NSP 170/19; z 26 listopada 2019 r., I NSP 164/19; z 2 marca 2022 r., I NSP 6/22).

Skarga wniesiona przez M. S., nie wskazuje konkretnych czynności procesowych, które zostały podjęte przez Sąd Apelacyjny wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle, a które miałyby prowadzić do przewlekłości postępowania. W szczególności nie spełnia warunku z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość ogólne stwierdzenie, że postępowanie trwa zbyt długo.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy odrzucił skargę.

[SOP]

[a!]